

"Възприемане на циганите от полицията във Финландия" от Марти Грьонфорс анализира враждебното отношение на финландската полиция към циганите. Същността му е в убеждението, че циганите се нуждаят от "поправяне", защото са в опозиция на цялото останало общество. В послеслова Грьонфорс посочва, че промени в облика на полицията след първото написване на статията са довели до подобрения.

В "Овладяване на миналото: немците и циганите" Габриеле Тирнауер обсъжда движението за граждански права на циганите в Германия, което започва с протести срещу мълчанието около въпроса за циганите като забравени жертви на Холокоста. В послеслова Тирнауер описва избликналата омраза в трагичния и плашещ "нов световен ред".

В "Дълг и красота, притежание и истина: лексикалното обедняване като контрол" циганският деец и учен Ян Хенкок напада погрешните, но широко разпространени предположения и двойни стандарти спрямо ромския, езика на циганите. Тези предположения, например че ромският е "откраднал" своя не-индийски речник, отразяват вездесъщи расистки нагласи и стереотипи.

"Снимки на самите нас" на Кати Кидъл описва подрастващи английски цигански фотографии и техните фотоархиви. "Момичетата вече присъстваха в семейните фотоархиви, но сега им се даваше възможност да направят нещо сами", докато решават как да представят себе си и докато прибавят текстове като продължение и разширение на образа. По този начин, както казва бел хукс, те използват фотоапарата като "политически инструмент, като средство за съпротива срещу изопачено представяне, както и като начин за производство на алтернативни образи".⁶

В "Употребявайки собствения си цигански език: Два контрастни подхода в унгарските училища" Томас Актън описва две училища с различни стратегии за езиково обучение на ученици цигани: мултилингвистичен и мултикултурен подход, в контекста на сегрегацията. Като допълнение към ста-